

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

อย่านำวิชาทางศาสนากับวิชาทางโลกมาคละเคล้ากัน

ตะวันเริ่มเอนละ แต่นี้ต่อไปตะวันเริ่มเอน ตั้งแต่บัดนี้ไปเรื่อย ๖ เดือนเอนตลอด ตั้งแต่บัดนี้ไปถึงกุมภาพันธ์ ฝนจะทิ้งเมฆา พฤษภา มิถุนา กรกฎาคม นี่ละย้อนกลับอีก กลับไปกลับมา เราไปที่ไหนถ้ากลางวันมีมากก็ดี ไปสะดวก เช่นอย่างเราไปโรงพยาบาลต่าง ๆ พอฉันเสร็จแล้วเราไป ไปถึงที่โรงพยาบาลส่วนมากมักจะก่อนเที่ยง ๆ ถ้ากลางวันมีมากนะ ถ้าตะวันเอียงแล้วไปนี้มักจะเที่ยงกว่าไปแล้ว ๆ คือเราไปโรงพยาบาลแต่ละโรง เรามักจะไปให้ทันกับเวลาที่โรงพยาบาลยังไม่ได้พักเที่ยงนะ ไปให้ถึงก่อนหน้า ๆ ถ้าหน้านี้เวลากลางวันมากนี้ จะไปถึงก่อนเที่ยง เรียกว่าแทบทันนั้น ถ้าตะวันเอียงแล้วมันก็หลังเที่ยง ๆ มันสะดวกต่างกัน

กว่าจะถึงแต่ละโรง ๆ ไกลนะ เพราะเราไปหาที่ซอกแซก ที่จำเป็น ๆ จริง ๆ ไกลไกลไม่ค่อยสำคัญยิ่งกว่าความจำเป็นของโรงพยาบาลนั้น ๆ มักจะถึงเที่ยงหรือก่อนเที่ยงเล็กน้อย ถ้าตะวันเอียงแล้วหลังเที่ยง บางที่ต้องโทรไปบอกก่อน โทรล่วงหน้าไปบอกเลย เพื่อให้ทางโน้นรอไม่ให้เสียเวลา พอทางโน้นรอไม่นานเดี๋ยวก็ไปตามเวลา ระยะนั้น ไปแต่ละแห่ง ๆ ไกล

เมื่อวานโรงพยาบาลมาโรงเดียว สร้างคอม สร้างคอม อำเภอฟื้นฟู เหล่านี้ช่วยทั้งนั้นนะ โรงพยาบาลอำเภอฟื้นฟูก็ช่วยเยอะ สำคัญ ๆ เสียด้วยนะ เกี่ยวกับห้องผ่าตัด ดูว่าได้ให้หมดเลย พวกคอมพิวเตอร์ เครื่องไม้เครื่องมือ เครื่องมือผ่าตัด มันจำเป็นจริง ๆ แล้วให้ทันทีเลย พอเราไปจอดหน้าโรงพยาบาล เขาก็นิมนต์ไปดูห้องนั้นห้องนี้ โรงพยาบาลอำเภอฟื้นฟู ไปโรงไหนมีแต่โรงจนตรอกจนมุม เลยตกลงช่วยเสียมาก พอกลับออกมานี้ก็มาเจอเอารถไปเก้ออีกแหละ เขาคงจะไปจอดขวางหน้าเอาไว้ คือรถคันนี้มานี้ ท่านจะต้องเจอ นั่นดูซิอุบายเขาของเล่นเมื่อไร มากี่มาเจอรถไปเกะ มันเสียเสียจนดูไม่ได้ นี่เขาจอดไว้ขวางหน้า เวลาเราเข้าไปไม่มี รถคันนั้นไม่ทราบมาจากไหน แต่เป็นรถของโรงพยาบาลเองมาขวางหน้า เราก็เลยไม่พูดว่ายังไงมากนัก เพราะเขามีความมุ่งหมายหวังพึ่งเราอยู่แล้ว เราก็อทราบเจตนาของเขา พอใช้ได้อยู่ไหมละ เราว่าอย่างนั้น ใช้ไม่ค่อยได้แล้วเขาก็ว่าอย่างนั้น ให้เลย อย่างนั้นแล้ว

พูดจริง ๆ เรื่องโรงพยาบาลนี้เราเน้นหนักมากจริง ๆ เพราะเราดูเห็นสภาพหัวใจคน ไม่ว่าจะชาติชั้นวรรณะใดเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย ให้ความสำคัญในสิ่งทั้งหลายนั้นลดฮวบทันที จะไปรวมอยู่ที่โรงพยาบาล สำคัญตรงนี้นะ ที่พึ่งที่ยึดที่เกาะ จะวิ่งเข้าสู่โรงพยาบาล เข้าสู่โรงพยาบาลไม่ไปหาหมอหาพยาบาล รวมถึงเครื่องมือแพทย์ หรือ

อุปกรณ์ทุกอย่างที่จะช่วยเหลือคนไข้ จะเป็นอะไรไป ก็ต้องวิ่งไปนั่น เราจึงต้องหมุนเข้าไปช่วยตลอดนะ ถึงขนาดที่ว่าติดหนี้เรายังยอมติด ดุชิณะ

ที่อื่นเราไม่เคยติดหนี้ติดหนี้ ไม่มี ที่ราชการซึ่งเป็นที่ใหญ่ ๆ เป็นแห่ง ๆ เราก็ไม่เคยติด มีพอให้ ๆ ทั้งนั้น ๆ ให้ไปตามลำดับที่มี แต่โรงพยาบาลไม่เป็นอย่างนั้น ไม่มีก็เจอ พอไปเจอเข้าแล้วเป็นยังไง ถ้ามไปถ้ามามีแต่ความจำเป็นบีบเข้ามา ๆ แล้วทำทางออกเป็นยังไง สุดท้ายก็ เอ้า ติดหนี้ เห็นไหมล่ะ เอ้า สั่งมาเลย แน่อย่างนั้นแล้วคืออันนี้มีน้ำหนักมากกว่า เงินทองของเราพอหาได้เป็นไร ไม่จำเป็นมากนักยิ่งกว่านี้เครื่องมือเครื่องหนึ่งนี้ คนไข้เท่าไร ๆ มารวมอยู่นี้หมด นั่นเราเอาตรงนั้นนะ เพราะฉะนั้นจึงว่า เอา ติด สั่งเลย เรื่อยนะไม่ใช่ธรรมดา สั่งเรื่อยติดเรื่อย

ลูกศิษย์เราก็เก่ง ก็คงเห็นหลวงตาเก่งนั้นละลูกศิษย์ถึงได้เก่ง หลวงตานี้ติดหนี้เรื่อย ๆ ลูกศิษย์ก็ไปลากแขนออกมากลัวจะไปติดคุก ไปติดหนี้เขาต้องไปรับโทษซิใช้ใหม่ จะไปเข้าคุกที่ไรลูกศิษย์ไปลากออกมา ครั้นมาไม่นานแหละ เตียวติดอีกอยู่อย่างนั้น อันนี้เรียกว่าโรงพยาบาล สำหรับเราเป็นจริง ๆ คือคิดรวมมาหมด จะเป็นชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม ฐานะเช่นไรก็ตาม จะมีความหมายอยู่ตามปกติธรรมดา พอเจ็บไข้ได้ป่วยสิ่งเหล่านั้นลดฮวบลงทันที จะวิ่งเข้าหาหมอเลย ลำคัญตรงนี้นะ

ไม่ว่าเขาว่าเรา คนไข้ก็แบกกongทุกข์ไปประเภทหนึ่ง ญาติคนไข้ที่รุมกันไปก็ต่างคนต่างแบกกongทุกข์เข้าไป สร้างความหวังเต็มหัวใจ แล้วก็มอบความหวังให้หมอให้พยาบาล ให้ทางโน้นหายใจช่วยเลย ยังไม่เข้าถึงโรงพยาบาลก็ตาม ให้ทางโน้นรับหาเครื่องหายใจมาช่วยไว้เลย ดีไม่ดีเอาออกซิเจนมาลัดดักไว้ด้วย ทางนี้หายใจจะไม่พอ นี่หมายถึงว่าความพึงพอใจใจใหม่ล่ะ มันอยู่นั้นหมดนะ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องได้ขวนขวายเต็มกำลังความสามารถเรื่องโรงพยาบาลนี้ ติดหนี้ติดสินไม่สนใจ อยู่อย่างนั้นตลอด

ไปแล้วก็ดูคนไข้ ญาติคนไข้เข้าไป หน้าเศร้าเหงาหงอยด้วยกันทั้งนั้นพวกญาติ ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วย แต่มันป่วยที่ทางใจเกี่ยวกับคนไข้ซึ่งเป็นญาติของเขานั้น คนไข้ก็แบกกongทุกข์ประเภทหนึ่ง ญาติคนไข้ก็แบกพะรุงพะรัง ถึงบ้านถึงเรือนถึงโคตรถึงแซ่ วงศาคณาญาติเกี่ยวโยงมาหมดเลย อย่างนั้นซิความทุกข์ พอทางนี้เปิดออกให้ ๆ แก่ให้ ทางนี้ก็จางออก ๆ ยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นมาทั่วหน้ากัน เพราะหมอ เพราะยา เพราะเครื่องมือช่วยเหลือคนไข้ นี้รวมมาแล้ว เพราะฉะนั้นถึงรอไม่ได้ ติดก็ติดเลย ๆ

คนมันหวังพึ่งกัน วิ่งเข้าสู่โรงพยาบาลความพึงพิงนี้ไปอยู่กับหมอกับพยาบาลกับหยูกกับยา เครื่องมือต่าง ๆ ของโรงพยาบาลทั้งหมดเลย ไปอยู่นั้นหมดเลย ในบ้านในเรือนเจ้าของไม่มีความหมาย ไปอยู่นั้นหมด นี่จึงได้อุตส่าห์พยายามช่วยตลอด ๆ

เลย อย่างทำอุเทนก็เหมือนกัน ทีแรกก็พากันมาตั้งพระทั้งหมด อยากได้ตึกสักหลังหนึ่ง ตึกสงฆ์อาพาธ ครั้นมาแล้วเอาแปลนมาให้ดูพร้อม มี ๔ ห้องสำหรับสงฆ์อาพาธ เราก็คือ เป็นแต่เพียงรับไว้พิจารณา ยังไม่พูดอะไร มาทั้งหมดตั้งพระด้วย เราก็คือมาพิจารณา หมอ ก็ คนไข้ก็เต็มอยู่กับหมออยู่แล้ว ประชาชนทั้งหลายไปกองอยู่กับหมอมืดแล้ว สำหรับพระเรามีเพียงเล็กน้อย แล้วก็มาขอตึกสำหรับสงฆ์อาพาธ มันก็จำเป็นเฉพาะ สงฆ์อาพาธ ฆราวาสป่วยไม่พูดนี้ เราก็คือเก็บไว้เราจะไปเอง

ไปถึงเลยเที่ยว ไปก็ถามทุกสิ่งทุกอย่าง รวมแล้วก็ลงกันว่าตึกนี้แยกให้ทั้งพระ สงฆ์ทั้งฝ่ายฆราวาส มองดูคนไข้ก็เต็ม พระสงฆ์ไม่เห็นมีสักองค์ไปนั้น เราเดินไปก็ดู กระทั่งห้องคนไข้ ไปดูหมดเลยวันนั้น เพราะโรงนี้เราไม่เคยได้เข้า ตั้งหน้าจะไป สงเคราะห์จึงต้องไปหมดทุกตึกเลยเที่ยว คนไข้ที่ไหนทั้งหญิงทั้งชายผ่าน ๆ ดูสภาพ ของคนไข้กับความจำเป็นที่ทางหมอทางพยาบาลช่วยเหลือเป็นยังไง พออุโลกันไปได้ยัง ใจบ้าง เวลามาก็เลยตกลงเฉลี่ยให้เลย ตึกหลังนี้เขาก็ขอเพียง ๔ ห้องเท่านั้น เวลา เราให้ก็บอกว่า ความจำเป็นของประชาชนมากยิ่งขึ้นกว่าพระ บทเวลาจะพูดนะ ไปที่ไหน เกลือ่นไปหมด มีแต่ความจำเป็นของประชาชนเต็มอยู่ตามห้องตามเตียง พระไม่เห็นมี เราไปวันนั้นไม่มีพระนี่วะ แล้วจะมีความจำเป็นแต่สงฆ์อาพาธ ๆ เหล่านี้เป็นอะไรกันไป เราวาอย่างนี้

ตกลงเราจะแบ่งสัดส่วนให้ณะ ก็เลยให้ทางฝ่ายพระสงฆ์ ๔ ห้องตามที่ขอ แล้วก็ แบ่งให้ประชาชน ๖ ห้อง ยาวไปเลยเป็น ๑๐ ห้อง แล้วก็ห้องหมอห้องหนึ่ง ให้ไปด้วย กันหมดเลย เรียกว่าให้ความช่วยเหลือเสมอกัน ประชาชนแน่นอยู่แล้วเราถึงให้ ๖ ห้อง พระที่ว่าสงฆ์อาพาธ ๆ ก็ให้เพียงแค่ ๔ ห้อง พวกฆราวาสไม่อาพาธให้สัก ๖ ห้อง จาก นั้นก็เครื่องไม้เครื่องมือให้ ๆ ตามที่ขอเลยเที่ยว วันนั้นให้ตามที่ขอ เพราะโรงนี้เรา ยัง ไม่เคยไปช่วย แลวันนั้นช่วยหมดแต่โรงนี้ไม่ได้ช่วย เพราะฉะนั้นจึงตั้งหน้าไป เกี่ยวกับ เขามาขอทั้งหมดทั้งฝ่ายพระด้วย มันยังงั้นกัน เราถึงไปเอง ทางโน้นก็คงจะปึกใจว่าจะหวังพึ่งได้นั่นเองจึงได้มุ่งหน้ามา เพราะคงทราบมาก่อนแล้วว่าเราช่วยโรงพยาบาลมา นานแล้ว มาแล้วก็ต้อนรับกันเลย ไปเองไปดูเลย วันนั้นขออะไรให้หมดนะ เยอะ

จึงได้พูดว่า ๓ วันนี้เป็นวันเอาจริง ๆ ขึ้นเบื้องต้นก็บ้านแท่น ให้อรไปแล้วตาม ไปดู เพราะอันนี้ยังไม่ได้สงเคราะห์อย่างอื่น ๆ วันหลังก็ไปคอนสวรรค์ ชัยภูมิ บ้าน แท่นก็ชัยภูมิ ไปดูทั้งสอง ให้หมดเหมือนกันนะ ที่นี้วันเคารพสามก็ไปทำอุเทน ๓ วัน ติดกัน โห้ย เครื่องแทบตาย หลวงตาบัวกลับมาแทบสลับสไลไม่มีเลือดติดตัวเลย เอา เลือดให้โรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้

ทางด้านหลังเรานี้ก็เหมือนกัน โกดังนี้ไปดูซิ เต็มเอี้ยด ๆ บกบางไม่ได้นะ ไม่ว่า โรงไหนมา ๆ โรงพยาบาลให้เสมอกันหมดเลย เพราะเราเป็นคนสั่งไว้อย่างตายตัว เคลื่อนไม่ได้ นอกจากมีเหตุจำเป็นที่จะเคลื่อนก็ต้องมาบอกเรา ว่าเคลื่อนไปเพราะเหตุ ไร นั่นนะเราจริงจังไหมพิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย ลงได้สั่งอะไรคำใดแล้ว ตกลงใจแล้ว ปืบนี้ขาดสะบั้นไปเลย อย่างนั้นมาตลอด ทำตัวเองก็แบบเดียวกัน ถึงขั้นตาย เอ้า ตาย เลย ฟังซิ ถึงไม่เคยสลบก็ตาม แต่จะถึงขั้นตาย เอ้า ตายเลย นี่ละคำสัตย์คำจริง ธรรมะ เต็ดปราบสิ่งชั่วช้าลามกได้อย่างเด็ดขาด ความเด็ดของธรรม

เพราะฉะนั้นใครจึงอย่ามาทำเหยาะ ๆ แหยะ ๆ ให้เห็นนะ ถึงคราวเด็ดต้องเด็ด บ้างซิ เด็ดเพื่อความเป็นคนดีเสียหายไปไหน เด็ดเพื่อความเป็นคนชั่วลามกจกเปรต จนหาราค่าราคาไม่ได้ กลายเป็นสัตว์นรกไปมีมากต่อมาก นี่เด็ดทางชั่วมันก็ชั่วให้เห็น ชัด ๆ เด็ดทางดีพระพุทธเจ้าก็พระองค์ปรินิพพานไปแล้ว เป็นธรรมธาตุครอบโลกธาตุ นี่เด็ดทางดีเห็นไหม พระพุทธเจ้าของเราองค์ปัจจุบันนี้ก็สลบถึง ๓ หน ฟังซิเด็ดหรือไม่ เด็ด นี่เด็ดเพื่อความดี ผลแห่งความเด็ดของท่านเป็นศาสดาเอกขึ้นมาสอนพวกเราอยู่ เวลานี้ พอให้รู้บาปบุญบั้งจะเป็นใครถ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้าของเรา นั่นฟังซิ ให้จำเอา นะความเด็ด

ไม่ใช่เด็ดเพื่อจะฉิบหายวายปวง เด็ดเพื่อดี ชั่วมันมีประจำอยู่แล้ว ไม่มีเครื่อง แก่กันไม่ได้นะ ต้องมีเครื่องแก่กันไม่งั้นตาย จม ๆ มีแต่จะจมทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่มี เครื่องช่วยตัวเองด้วยความเด็ดในด้านธรรมะ เพื่อแก้ความชั่วช้าลามกทั้งหลายแล้ว จะ ชั่วช้าลามกตลอดไปนะ ต้องพยายามทุกคน ๆ ทำเหยาะ ๆ แหยะ ๆ ทำอะไร อย่างที่ เราเคยพูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง อันหนึ่งเราก็ออมรับว่าเป็นพื้นเพในนิสัยมาตั้งแต่เป็น ขรราวาสเราก็ออมรับ คำสัตย์คำจริงนี้จริงมากนะตั้งแต่เป็นขรราวาส แต่เราไม่รู้เรามีคำ สัตย์นะ

คิดดูซิอย่างพ่อนี้ เพราะพ่อนี้ไวใจทุกอย่างนะทำงาน ถ้างงเราได้รับคำแล้ว โอ้ย หนีไปเลย ดีไม่ดีเตรียมของไปเดี๋ยวนั้นเลย เรียกว่าไอนี้มันรับเราแล้ว ความหมายว่าถ่า ลงรับแล้วมันจริงมาก ถ้าไม่รับพูดยังงูหนวกตาบอด บ่นอยู่อย่างนั้น กูอยากไปอย่าง นั้นอย่างนี้ ไม่มีใครทำงานให้กูอย่างนั้นอย่างนี้ พูดฉากหน้าฉากหลัง เราก็อโหสิ เอ้อ ไป ๆ เสียจะทำให้ อู้อยู่ อยากเตรียมของเดี๋ยวนั้นไปเลย นั่นคือหมายความว่าคำสัตย์คำ จริง ขนาดพอกับแม่ยังไวใจได้เลยถ้างงมันได้ลั่น เอาละไอนี้ ว่างั้นเลยนะ ถ้ามันไม่ลั่น อย่าไปพูดกับมัน เหมือนงูหนวกตาบอดอยู่อย่างนั้น ฉะ คือ ไม่แนใจไม่พูดไม่ทำ ทาง นั้นก็หวังฟังไม่ได้ว่างั้นเถอะ ถ้าวา เอ้า ไป จะทำให้เท่านั้นละ อยากเตรียมของเดี๋ยวนั้น เลย

นี่ละคำเด็ดคำขาดมันเป็นมาแต่ขรรษาอันนี้นะ ที่นี้เวลามาบวชเป็นพระ ดู
 อรรถดุษฎีธรรมทั้งหลายมีแต่คำสัตย์คำจริง ๆ อ้อ นี่เราเคยมีมาบ้างแล้ว มันก็เสริมกันเข้า
 ทันทันที ๆ เลยเป็นเนื้อหนังแห่งคำสัตย์คำจริงเต็มตัวเลย ดัดเจ้าของก็แบบเดียวกันเลย
 ดัดเจ้าของยิ่งเด็ดกว่าอื่น ๆ นะ ไอ้พวกแกงหม้อใหญ่อย่างว่า ถึงเด็ดก็เด็ดแบบแกง
 หม้อใหญ่ ตีเป็ก ๆ ปัก ๆ ไป แกงหม้อเล็กใส่ตุ่มขาดสะบั้นไปเลย สำหรับตัวเองทำ
 อย่างนั้น ที่นี้เวลามาสอนคนเป็นจำนวนมาก ทั้งพระทั้งเณรประชาชน ก็ต้องลดหย่อน
 ผ่อนผันลงตามสัดตามส่วน เห็นว่านั่นเป็นนั่น ๆ นี่เป็นนี่ แยกออก ๆ ไม่จั้นสอนกันไม่
 ได้ นะ ถ้าจะเอาเรื่องของตัวเองเข้าไปใส่สอนใครไม่ได้ แน่ะ ต้องเจ็ลยออกไป แต่ให้มี
 ลวดลายของความจริงจ้งอยู่ในนั้น ๆ ไม่มากก็น้อยให้มี ไม่ใช่สั่งแล้วแบบเหล่าเหล่า
 นะ

นี่ถ้าตั้งหน้าไปที่ไหนจะตั้งหน้าไปจริง ๆ คือไปส่งของธรรมดาก็มี มันก็มีความ
 จำเป็น เราก็อกราบไว้เรียบร้อยแล้ว จุดไหน ๆ ที่มีความจำเป็นที่เราจะต้องดูแลเป็น
 กรณีพิเศษเราก็อกราบไปโดยลำพัง ถ้าว่าเราจะไปช่วยสงเคราะห์ โรงเรียนยังไม่ช่วยสงเคราะห์เลย
 เรอปักใจไว้ ไปก็เอาจริงจ้งเลย ถ้ามชอกแซกชกแซกทุกสิ่งทุกอย่าง ประมวลมาแล้วควร
 รับกันขนาดไหนเอาปั๊บเลย อย่างนั้นละเราช่วยโลก ของอยู่ในโกดังนี้ไม่ให้กบางนะ
 ส่วนที่เขาจะมาช่วยเหลืออุดหนุนเพิ่มเติมให้นั่นให้เป็นกรณีพิเศษของเขา ที่เป็นส่วน
 เพิ่ม ส่วนเป็นพื้นฐานเป็นของเราตลอดเวลาไม่ให้กบาง โรงเรียนมาเถะว่างั้นเลย มา
 นี้ได้เสมอกันหมดเลย ไม่มียิ่งหย่อนต่างกัน ให้เสมอกันหมด

โรงเรียนมาได้ไป ๆ พระท่านคอยกำกับ มีพระเวรอยู่องค์หรือสององค์ประจำ
 อาทิตย์ พวกนี้ทำหน้าที่แทนหมด เกี่ยวกับเรื่องครวั่นพวกนี้ทำหน้าที่แทน เป็นวาระ ๆ
 กัน ในโกดังด้วย เวลารถเข้ามานี้พวกนี้จะต้องไปคอยกำกับดูแลทุกอย่าง ๆ ผิดพลาด
 ไม่ได้ นะ นั่นเราเป็นอย่างนั้นนะ สั่งอะไรต้องเป็นอย่างนั้นทุกอย่าง ถ้าผิดพลาดประการ
 ใดให้แสดงเหตุผลออกมา เป็นที่ยอมรับแล้วก็ผ่านไป ๆ ถ้าไม่มีเหตุผลไม่ได้ ดีไม่ดีไล่
 ออกจากวัดเลย เราจริงจ้งอย่างนั้นนะ

นี่ละการปฏิบัติต่อตัวเองก็ปฏิบัติอย่างนั้นมา ยิ่งเด็ดกว่านี้อีกนะ เพราะฉะนั้น
 การมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังจึงไม่อยากจะใครเชื่อ ใครไม่เชื่อก็ตามที่เราทำเอง เรา
 เชื่อเราเอง จำเป็นอะไรจะต้องหาสักขีพยาน เราเป็นของเราเองเราก็แน่ใจของเราตลอด
 มา มีแต่ความเหล่าเหล่า ๆ นี้ เมืองไทยเรานี้มันเป็นจริง ๆ นะ เราเอาธรรมมาสอนพี่
 น้องชาวไทยนะเวลานี้ ที่เรามาช่วยชาติช่วยด้านอรรถธรรมเป็นอันดับหนึ่งนะ วัตถุประสงค์
 ของเงินทองที่จะช่วย อย่างช่วยส่วนรวม เช่น คลังหลวง เป็นต้นนี้ เป็นอันดับสองนะไม่

ใช้อันดับหนึ่ง อันดับหนึ่งคือจิตใจของชาวพุทธเรานี้ เรียกว่าเหลวไหลเอามากทีเดียวว่าอย่างนี้เลย

ไปที่ไหนก็ถือเป็นชาวพุทธ ๆ แต่กิจกรรมารยาทที่แสดงออกมามีแต่ชาวผี มันไม่ได้มีชาวพุทธติดเนื้อติดตัวเลย กิริยาที่เป็นเหตุเป็นผลเป็นอรรถเป็นธรรม เพื่อถือเป็นตัวอย่างอันดีแก่ผู้ที่มาเกี่ยวข้องและตัวเองเป็นหลักฐานเอาไว้อย่างนี้ไม่ค่อยมี ไปที่ไหนเหลวไหลทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ เพราะนี่สืบทอดไปจากผู้ใหญ่นั้นแหละ ไปที่ไหนเหลวไหล ๆ

คือธรรมวินัยท่านมีกฎบังคับพอติบพอดี ธรรมวินัยไปที่ไหนพอดี ๆ ถ้าปฏิบัติตามนี้แล้วพอดี หากที่ต้องติดตัวเองก็ไม่ได้ นี่ละพอดี เมื่อเราเคยปฏิบัติต่อนี้จนจิตใจเป็นเนื้ออรรถเนื้อธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว มองดูที่ไหนมันขวางอรรถขวางธรรมก็รู้ทันที ๆ นอกจากพูดหรือไม่พูดเท่านั้น เรื่องรู้นี้รู้ทันที ที่นี้เมื่อกระจายออกมาพูดอย่างนี้ก็เรียกว่าเหลวไหลไปหมดทั่วประเทศไทย จะว่าอะไรตั้งแต่ประชาชนญาติโยม แม้แต่พระก็เหลวไหล เหลวไหลไปตามชั้นของพระของฆราวาส ของเขาของเรา เสมอกันไปหมด

เอาธรรมจับชื อย่าเอาตัวเป็นผู้ใหญ่ไปเหยียบย่ำทำลายคนอื่น ตำนานิตีเตียนคนอื่นอย่างนี้ใช้ไม่ได้นะ ต้องเอาธรรมะไปเป็นศูนย์กลางมาสอน ใครเป็นผู้ทำหน้าที่ทำเป็นผู้สอน ก็นำธรรมนั้นมาสอน ตัวเป็นยังงี้ก็ต้องพยายามปฏิบัติตามที่สอนนั้น นั่นเป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นจึงพูดได้สอนได้ ตำนานิตีทั้งนั้น เอาธรรมมาตำหนิ ไม่ได้ยกตนข่มท่านที่ไหน เอาความดีบความดีมาสอน นี่มันเลอะเทอะก็บอกว่าเลอะเทอะจะว่ายังไง หากที่เป็นกฎเป็นเกณฑ์ไม่ได้เลยจะทำยังไงนี้

ด้านจิตใจนี้ต่ำมาก จิตใจต่ำอะไรก็รวนเรไปหมดไม่มีหลักมีเกณฑ์ วัตถุสิ่งของเงินทองนำมาที่ควรจะเป็นประโยชน์ในการใช้การสอย กลับเป็นเครื่องสังหารตัวเองไป เพราะความเหลวไหลแหวกแนวของใจพาให้เป็น ตรงนี้สำคัญมาก จึงต้องรักษาใจของเราให้ดี ให้มีขอบเขตบ้าง อยากไปไม่ไปถ้าเหตุผลไม่ควรจะไป อยากทำไม่ทำ นี้เรียกว่าบังคับตัวเอง เมื่อหลายครั้งหลายหนมันก็ค่อยชิน ๆ มันจะฟังเสียงอรรถเสียงธรรมทันที นี้ควรไม่ควร ว่าไม่ควรไม่ไปเลย ไม่ต้องบังคับมันรู้ หลายครั้งหลายหนก็ราบเรียบไปตามเหตุตามผล แล้วก็เป็นคนมีหลักเกณฑ์เป็นหลักธรรมชาติภายในจิตใจของผู้มันเอง นั่น เป็นอย่างนั้นนะ

อย่างพระท่านรักษาธรรมวินัยอย่างเข้มงวดกวดขัน ท่านมุ่งอรรถมุ่งธรรมแล้วตั้งแต่วันบวชมารักษาศีลรักษาธรรมหาที่ต้องติไม่ได้เลย เรียบราบอบอุ้นตลอดเวลา นั่นเป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้ตัวของท่านเป็นเนื้ออรรถเนื้อธรรมทั้งหมด กิริยาอะไรที่คิดออกไปมันผิดอย่างนี้ท่านตีปั๊บ ๆ เอาแต่ทางที่ถูก เบิกให้ก้าวเดินทางที่ถูก จนกลายเป็นนิสัย ใอันสัยที่รวนเรเร่รอนหาหลักเกณฑ์ไม่ได้ มันก็เป็นแบบนี้แหละนะ เข้ามาสู่ธรรม

วินัยแล้วแทนที่จะเอาธรรมวินัยเข้ามาบังคับ กลับลากอุทธรมวินัยให้ไปจมลงในส้วมใน
ถานด้วยตัวเองหมด เพราะตัวเองเป็นส่วนเป็นถานแล้ว มันเป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ มัน
ถึงเหลวไหลไปหมดทั้งขรรวาสทั้งพระ ทั้งเขาทั้งเรา ไม่ได้ตำหนิใคร เอาธรรมมาสอน

มันเลอะเทอะไปหมดนะ พระก็หัวโหล่น ๆ โจนคิ้ว เอาผ้าเหลืองห่มคลุมไว้แล้ว
ก็หากินกับชาวบ้านชาวเมือง เรียนวิชาทางโลกทางสงสารมุดลงใต้ดิน ๆ ออกจากนั้นยัง
มาหาเรื่องตั้งวิชาเพราะ ๆ ขึ้นมา โลกเขาตั้งวิชาเพราะ ๆ คือกิเลสมันชอบไฟเพราะ
เพราะพริ้งสำนวนอ่อนหวาน นี้นवलทุกอย่างไม่มีอะไรเกินกิเลส แต่ตัวหลอกวางอยู่
กับกิเลสทั้งหมด มันไม่ได้คิดตรงนี้ซิ ตั้งขึ้นมาเพราะ ๆ แผนกสามัญศึกษา ฟังซินะ มัน
เป็นยังงัยสามัญศึกษา วิสามัญศึกษามันเป็นยังงัย อันนี้มันโง่มากเรียนไม่จบ อยากถาม
ว่าอย่างนั้นนะ มีแต่วิชาของเปรตของผี เข้าไปเหยียบย่ำทำลายศาสนาเวลานี้

ศาสนาบกพร่องอะไร พิจารณาที่พระพุทธเจ้าสอนโลกนี้ รื้อพื้นโลกขึ้นมาตั้งแต่
สามแดนโลกธาตุ พระพุทธเจ้าสอนหมด วิชาสามัญศึกษาไปสอนใครได้วิเศษวิโสแข่ง
พระพุทธเจ้าจึงเอามาอวดว่า แผนกสามัญศึกษา ฟังซินะ สามัญยังงัย มันเปรตอยู่ใน
วิชานั้นไปแทรกไปแข่งเหยียบย่ำทำลายศาสนา แต่ก่อนพุทธศาสนานี้ไม่เคยมีวิชาทาง
โลกเข้าไปเกี่ยวข้อง วิชาทางโลกเขาสมบูรณ์แบบไปตามเขา วิชาทางธรรมสมบูรณ์แบบ
ไปตามหลักธรรมไม่มีส่วนใดบกพร่อง ก็ต่างคนต่างเชิดชูทั้งชาติบ้านเมืองทั้งศาสนาไป
ด้วยกัน เตี้ยวันนี้มันเป็นสามัญศึกษาไปหมดแล้วนะ ไปที่ไหนมีแต่สามัญศึกษาเต็มวัด
เต็มวาเต็มพระเต็มเณร วิสามัญศึกษาเป็นยังงัยไม่รู้จะ พิจารณาซิ มันเป็นอย่างนั้นนะ
เตี้ยวันนี้ ทำลายหรือเชิดชู เอา พิจารณาซิ เอามายันกัน หลักเกณฑ์มีอยู่นี้

พุทธศาสนาบกพร่องที่ตรงไหน จึงต้องไปหาวิชาแผนกสามัญศึกษามาสอน มี
แต่อาจารย์ใหญ่ ๆ เข้าไปในสามัญศึกษานั้นนะ ยิ่งมหาวิทยาลัยสงฆ์ด้วยแล้วยิ่งเก่ง มี
แต่วิชาทางโลกเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมดแล้ว เอาอาจารย์ใหญ่ ๆ ใส่รองเท้าเสียงดัง
อวดอวด ๆ ดีไม่ดีให้พระทำความเคารพ เรายังไม่เห็นว่าเป็นพระไหว้หรือเปล่าไม่รู้ ไหว้
ขรรวาสอาจารย์ใหญ่นั้นนะ เรายังไม่เห็นเราก็บอกไม่เห็น แต่เรื่องอันนี้เห็นหมด เราเข้า
ชอกแซกไปหมด ไม่ว่าที่ไหน ๆ เข้าหมด เข้าไปแบบหุหนวกตาบอดดูไปหมด มันก็เอา
มาพูดได้ละซิ นี้นวิชาทางโลกมันใหญ่มันโตขนาดนั้นนะ ทางศาสนาเป็นเขียงเข็ดเท่าไป
แล้วเวลานี้ เพราะฉะนั้นศาสนาจึงหาความเจริญไม่ได้ หาความหมายไม่ได้ เพราะผู้
รักษาศาสนาเป็นผู้ทำลายความหมายอันสำคัญ ๆ เสียหมด ยิ่งเหลือตั้งแต่สิ่งเลวร้าย
เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มวัดเต็มวา เต็มสถานที่ศึกษาไปเสียหมด แล้วจะให้มันเจริญได้ยัง
งัย คนไม่สนใจปฏิบัติเพื่อความเจริญ

ถ้าให้เจริญแล้วโลกเป็นโลก ธรรมเป็นธรรม ศาสนาเป็นศาสนา วิชาทางโลกเป็นวิชาทางโลก ไม่ต้องมาทะเลาะเคล้ากัน ใครอยากจะไปเรียนวิชาทางโลกไป นั้น ใครอยากเรียนวิชาทางศาสนาเพื่อความดีงามแก่ตนเอง ซึ่งเป็นสิริมงคลแก่ตนและส่วนรวมอย่างมากมานี้ เอาไปเรียน นี่มันไม่ได้ขัดแย้งกันที่ไหน วิชาพระพุทธศาสนาบกพร่องที่ตรงไหน พอจะไปหาสิ่งเลวร้ายทั้งหลาย ถ้าพูดตามภาษาบาลีท่านว่า ตีรัจฉานวิชา วิชาของโลกของสงสารวิชาสัตว์มีกิเลส วิชาทางพุทธศาสนาเป็นวิชาของพระพุทธเจ้าที่สิ้นจากกิเลสแล้ว มาประสิทธิ์ประสาทสอนให้ นี่เรียกว่า พุทธศาสนา ท่านแยกไว้อย่างนั้น ตีรัจฉานวิชา พุทธวิชา ธรรมวิชา สังฆวิชา

วิชาที่ทำให้ดิบให้ตึจนกระทั่งพ้นจากทุกข์ไปได้โดยสิ้นเชิงคือ วิชาพุทธศาสนานี้เท่านั้น ว่าอย่างนั้นเลย นอกนั้นเป็นวิชาทางโลกให้เป็นตามโลกของเขา เอามาทะเลาะเคล้ากันหาอะไรถ้าไม่อยากทำลายกัน ไปที่ไหนพระกับประชาชนผิดกันแต่สี่เท่านั้นแหละ ความประพฤติหน้าที่การงานทุกอย่างเหลวแหลกแหวกแนวไปตาม ๆ กันหมด ทั้งเขาทั้งเราจะไปตำหนิใคร เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาจับมันก็รู้หมดนั่นซิ มองไปที่ไหนมันเจริญคนมีจำนวนมากเวลานี้ เมืองไทยเราก็ ๖๒ ล้านคน ต่อไปจะมากกว่านั้นไปอีก เพราะมันผลิตกันขึ้นทุกวัน ๆ ไม่มีกลางวันกลางคืนนะ ยิ่งกว่าเสียงระเบิดเสียอีก มันผลิตกันอะไรกันมันชีกันมันเย็ดกัน เข้าใจไหม ตามตาม ๆ อยู่ทุกแห่งทุกหนยิ่งกว่าหมาเดือน ๙ อีก แล้วจะไม่ให้มันมากได้ยังไงมนุษย์เรา

ครั้นมากมาแล้วไม่เลี้ยงดูอุปโภคในหลักความรู้วิชาที่ติงามต่อมนุษย์ มันก็กลายเป็นสัตว์ไปหมด มีก็ตัวก็คน พ่อแม่คนหนึ่งมีลูกก็คน นั้นละมันผลิตกันออกมา กลายเป็นหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด ไม่มีหลักวิชาคือความดีงามเข้าครอบงำแล้วปฏิบัติตัวเอง เพื่อเป็นสักขีพยานแห่งความเป็นมนุษย์บ้าง มันก็เลวไปหมดนั่นซิ ไม่เหมือนหมาก็เหมือนหมา ไม่เหมือนสัตว์ก็เหมือนสัตว์ เพราะความประพฤติมันเลวกว่าสัตว์ไปแล้ว สัตว์เขาไม่ทำอย่างนั้นแต่มนุษย์ทำได้บางอย่าง คิดดูซิ นี่มันเลวอย่างนั้นจะให้ว่ายังไง นี่ละธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนโลกสอนอย่างนี้

ท่านทั้งหลายว่าใครพูดผิดเวลานี้นะ หรือผู้นำมาพูดนี้ผิดหรือ ถ้านำมาพูดผิด ธรรมพระพุทธเจ้าพระองค์แรกเป็นผู้สอน พระพุทธเจ้าก็ผิด ผิดมาแล้วตั้งแต่พระพุทธเจ้า สาวกทั้งหลายที่เป็นสรณะของโลกสอนโลกทั้งนั้นละนะ ผิดไปไหนพิจารณาซิ นี่ก็นำธรรมะมาสอนโลกผิดตรงไหน มันผิดตรงที่บุคคลทำความชั่วนั้นแหละ การสอนนี้สอนชำระล้างความชั่วซึ่งเป็นของสกปรกด้วยน้ำที่สะอาดคือธรรม ให้พากันนำไปปฏิบัติอย่ามาตำหนิติโทษว่าการเทศนาว่าการ ว่าเป็นการหยาบโลนการชั่วช้าลามก ตัวทำตัวชั่วช้าลามก ที่ให้ศาสนาตำหนิอยู่เวลานี้คือใคร ถ้ามองตัวเองนั่นซิ ถ้ารู้จักจุดมันแล้วก็แก้ตัว

เอง สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ต้องได้ว่ากันอะไรมากมาย เพราะว่ามันก็คือความชะล้างนั่นเอง พวกกัน
จำเอานะ โห้ มันเลอะเทอะขนาดนั้นนะ โห้ย เหนื่อยแล้วพอ

(วันนี้ได้ ๕ ดอลลาร์เจ้าค่ะ) เออ เอาไปทุกวัน ๕ ดอลลาร์ ๑๐ ดอลลาร์เอทั้งหมดนั้นละ
เรามันนี่ก็เอารับเหมาอยู่นี้หมดเลย

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๓๐ ทองคำได้ ๑ บาท ๗๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้
๑,๐๔๑ ดอลลาร์ ดอลลาร์รู้สึกว่าได้มากอยู่ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ๔ พัน
กิโลนี้ ที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๕๐๐ กิโล ยังขาดอยู่อีก ๑,๕๐๐ กิโล จะครบจำนวน
๔ พันกิโลที่กำหนดตายตัวไว้แล้ว นี่เป็นพักหนึ่ง ทองคำต่อยอดจากเงิน ๘๐๖ ล้านบาท
นั้น ได้ซื้อทองคำแล้ว ๒๐๐ ล้านบาท ได้ทองคำ ๕๐๐ กิโลคือ ๔๐ แท่ง และมอบเข้า
คลังหลวงไปแล้ว ๒๕๐ กิโล คือ ๒๐ แท่ง รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงไว้แล้ว
๒,๗๕๐ กิโล รวมทองคำทั้งหมดทั้งหลอมและไม่หลอม มอบและไม่มอบเวลานี้ได้ทองคำ
๓,๐๑๔ กิโลครึ่งเท่ากับ ๓ ตัน ๑๔ กิโลครึ่ง

ต่อไปนี่ก็จะมาอีกนะ เมื่อบานนี้ก็ได้โอนเงินจากทางนี้ไปแล้ว ๒๐๐ ล้าน บวกกับ
ทางโน้นทั้งหมดประมาณ ๔๐๐ ล้านจะซื้อทองคำ ทางโรงหลอมจะมามอบให้เจ้าหน้าที่
เราทางโน้นวันที่ ๑ จะมอบ ๕๐๐ กิโล และวันที่ ๓ อีก ๕๐๐ กิโล รวมทั้งสองครั้งเป็น
๑ พันกิโล อาจจะได้ลงกรุงเทพฯ อีกคราวนี้ แต่ยังไงก็ต้องหลังจากวันที่ ๑๒ เราผ่านไป
เรียบร้อยแล้วถึงจะไปได้ คราวนี้ทองคำจะได้อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๑ ตัน (รวมแล้วไม่ต่ำ
ว่า ๑,๒๕๐ กิโลครึ่ง) ยังไงก็ไม่ต่ำกว่านี้แหละกรุณาทราบไว้ตามนี้ เงินที่เราถอนไปทั้ง
หมดนี้ดูไม่ต่ำกว่า ๖๐๐ ล้านนะ จำนวนที่ถอนออกไปแล้วมาเป็นทองคำนี้ ที่เรากำหนด
ไว้ ๘๐๖ ล้านก็ยังเหลืออีก ๒๐๖ ล้านเวลานี้ กรุณาทราบตามนี้นะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd